

VISSEN IS EEN FAMILIEGEBEUREN **VISDYNASTIE VAN SCHIJNDEL**

Mocht er al een vis-gen bestaan, dan kun je dit in elk geval vinden in het DNA van de familie Van Schijndel. Uit Schijndel, dat spreekt. Leen (67) leerde vissen van zijn opa en gaf het virus door aan zijn zoon Jurgen (42), die op zijn beurt zoon Tygo (8) heeft besmet. Drie generaties verenigd aan de waterkant.

TEKST: STEVEN VAN DER GAAG > FOTOGRAFIE: SANDER BOER

“Pap, wanneer gaan we nou vissen?” Tygo trekt ongeduldig aan de jas van zijn vader, die nog even rondscharrelt in het knusse clubhuis van Hengelsportvereniging Altijd Beet in Schijndel. Het is zaterdagochtend, de laatste nevelflarden boven de visvijver trekken weg. De rietkragen moeten nog ontwaken uit hun winterslaap. Mannen komen een bakkie koffie halen voor ze zich begeven naar hun net opgebouwde stek aan de waterkant. De verwachting zoemt rond.

VERZUURDE ARMEN

Jurgen wijst trots op het prikbord. Daar hangt een foto van Tygo met een hele grote beker in zijn hand. ‘Winnaar Open Kampioenschap van Schijndel 2017’ staat er in grote letters boven. “Aan het eind van de wedstrijd kon hij de hengel niet meer omhoog krijgen. Zijn arm was helemaal verzuurd, zo veel had hij gevangen.” Jurgen had flink zijn best gedaan om de Schijndelse jeugd naar de visvijver te lokken. Niet makkelijk in een tijd die wordt geregeerd door het beeldscherm. “Ik had posters laten maken en opgehangen op scholen en in supermarkten. Zo hadden we toch nog vijftien kinderen aan het water zitten.”

KURK EN VEER

Tygo heeft geen boodschap aan al die verhalen. Het jaar 2017 is immers alweer een eeuwigheid geleden. Hij wil nu eindelijk wel eens een keer zijn hengel uitgooien. Meestal vissen vader en zoon samen, maar vandaag is een bijzondere dag. Opa Leen is er ook bij. Hij gaf het visvirus door aan Jurgen en is zelf ook maar een schakel in de visdynastie Van Schijndel. Leen ging weer op stap met zijn vader en opa. “En mijn moeder en zuster gingen ook vaak mee.” De gedachten voeren terug naar andere tijden. Hij beeldt uit hoe zijn opa een dobber maakte. “Die maakte een gaatje in een kurk en trok daar zo een veer

doorheen.” Oma bakte de voorn nog in de pan. En voor het lokvoer had iedereen zijn eigen, geheime procedé.

DUIVENSTRONT

“Ik was constant met vissen bezig”, zegt Leen. “Als basis voor het voer haalde ik oud brood bij de bakker. De sneetjes legde ik te drogen op zolder en maalde ik vervolgens in een molen. Bij een duivenmelker verzamelde ik dan weer duivenstront, die ik samenperste in een kous om de sappen over het voer te sprenkelen.” Hij trekt een vies gezicht bij de gedachte aan die geur. “Tegenwoordig kopen ze alles kant-en-klaar.” Dat maakt de beleving niet minder. Als het even kan, is Jurgen aan de waterkant te vinden. Na zijn werk in de bouw gaat hij ’s middags bijna altijd nog even op pad. Snoeken, karpervissen of met de vaste hengel op witvis. Een echte voorkeur heeft hij niet. “Als ik maar buiten bezig kan zijn, heerlijk.” Jurgen is gescheiden. “Als Tygo bij mij komt, is het eerste wat hij altijd vraagt: we gaan toch wel vissen hè?” De avond voor de grote dag staan ze dan samen in de schuur. “Tuigjes in orde maken, lokvoer kneden, lekker met zijn handen in de pieren wroeten.” Van Schijndel junior vindt het allemaal prachtig.

STERKE BAND

Jurgen zit tussen Leen en Tygo aan de visvijver. Hij is hier vandaag vader en zoon tegelijk. De momenten met Leen aan het water zijn ontelbaar. Dat schept een sterke band. “Maar het kon ook knetteren hoor”, zegt Jurgen. “Vooral tijdens koppelwedstrijden waaraan we samen deelnamen. Dan moest ik ze er niet af laten vallen.” Een glimp van die karakterstrijd komt ook nu bovendrijven. Het blijft namelijk lang rustig rond de dobbers. Leen houdt de moed er in: “Ik heb al een keer beet gehad.” Jurgen is wat ongeduldiger. “Gisteravond ben ik nog gaan voorvoeren op deze plek.” Leen heeft daar andere gedachten

Een klein beetje hulp van vader Jurgen is nooit weg

over. “Dat had je ook niet moeten doen.” Af en toe volgt er een blik naar rechts, waar iets verderop de ene na de andere vangst wordt genoteerd. “De vissen bewegen niet”, zegt Leen. “Het water is nog te koud.”

HENGEL VAN OMA

Leen vervangt een maïskorrel door twee kleine pier-tjes. Zijn knoestige handen verraden een leven van hard werken. Leen kan minder vissen dan hem lief is. De rug wil niet altijd meer en de fijne motoriek hapert wat vaker. Maar hij is blij dat hij dit nog kan meemaken. “Ik ben ernstig ziek geweest. Prostaatkanker. Het is weg, maar zo’n behandeling gaat je niet in de koude kleren zitten.” Een roffel op een boomstam verstoort de stilte. “Pap, ik hoor een specht”, zegt Tygo. Voor even is zijn aandacht niet bij het vissen en dat terwijl het zo’n ochtend is die veel geduld vereist. Met twee handen houdt Tygo de zes-meter-hengel vast die hij van oma heeft gekregen. “Het is best een druk mannetje”, zegt Jurgen. “Maar zodra hij op de kist zit, wordt hij rustig.” Tygo was pas twee toen hij voor het eerst aan de waterkant stond. Nou ja, stond. Jurgen: “Hij zat tussen mijn benen. Zijn beentjes bungelden boven het plateau. Maar de hengel hield hij al zelf in zijn handen.”

FLINKE PLATTE

Nu heeft Tygo zijn eigen kist. Gekregen van Jan van Wanrooij, een gerenommeerd visser op de club. “Voor niks”, zegt Jurgen. “Dat is een ‘fanatieke’, zei Jan. Die krijgt hem van mij.” Aan het eind van de ochtend zijn de vissen toch gaan ‘scharrelen’ zoals Leen het zo mooi kan zeggen. Een beetje reuring rond de dobber verveelt nooit. Tygo mist de eerste aanbeet. “Jammer”, zegt Jurgen. “Goed strak houden de volgende keer. Je krijgt nog wel meer beet. Er zit vis, jongen.” Dat blijkt. “Vis!”, juicht Jurgen als hij een flinke platte aan de haak heeft. “In een keer vallen ze op het voer.” Ook bij Leen, die een baars op het laatste moment moet laten gaan. “Verdomme, die zitten hier niet veel. Jammer dat ik hem niet had.”

HELPENDE HAND

Als Tygo even later weer beet heeft, kan Jurgen het niet laten om zijn zoon te helpen. “Wachten, wachten, goed door laten bijten.” De adviezen van pa werken, want ook Tygo laat een brasem in zijn schepnet glijden. Twee paar ogen glimmen van trots. Ook Leen komt even kijken. Hij pakt de platte vakkundig met een hand achter de kop en knikt goedkeurend. De verspeelde baars is hij alweer vergeten. “Tygo heeft wat gevangen. Dat is vandaag verreweg het belangrijkste.” De toekomst van de visdynastie Van Schijndel is veiliggesteld.

In veel families wordt de passie voor het vissen van generatie op generatie doorgegeven.